

ne har en trumf ved at have den historiske metode præsent. Dette ikke være sagt for at forklejn nogen, men fordi Gunnar Jespersen utvivlsomt også vil være i stand til at tilgodese de relevante krav til dokumentation og fremlægelse af kildemateriale. At klædemanden i Herning så tillige kan lægge sin viden klart frem og omsætte den i et letlæseligt sprog kan aldrig være et minus.

Erna Lorenzen

Sv. Eegholm-Pedersen: *Utrykte Holbergiana i universitetsarkivet*. (Det danske Sprog- og Litteraturselskab, 1979). 129 s.

Der er bevaret meget få manuskripter fra Ludvig Holbergs hånd, og der findes ikke mange breve fra ham ud over skrivelser af forretningsmæssigt indhold. Det er en alvorlig mangel, da det forhindrer en pålidelig undersøgelse af Holbergs egen retskrivning; man kan ikke gå ud fra, at hans trykte bøger viser den, men må forudsætte, at de mere gengiver, hvorledes de vekslende sættere har ment, ordene skulle staves. Det har man længe været klar over, og allerede 1886 bragte L. Koch i en afhandling i *Historisk Tidsskrift* 5.r., VI bd. en bogstavret gengivelse af et votum af Holberg ud fra den betragtning, at det var af værdi at se hans personlige retskrivning. Det drejede sig om de slesvigske studenters adgang til kommunitet. Han sidestillede Slesvig og Holsten og mente ikke, at studenter fra det danske hertugdømme havde krav på nogen støtte fra Frederik 2.s stiftelse, mens tyskeren C. L. Scheidt mente, at de havde ret hertil, da Slesvig var »ein der Krone incorporirtes Land«. 1897 blev spørgsmålet om Holbergs egenhændige breve taget op af

Verner Dahlerup i *Dania*, 4. bd., men resultatet var ikke stort.

I Sv. Eegholm-Pedersens bog er der samlet, hvad universitetets arkiv gemmer af Holbergiana. Holberg var fra 1737 kvæstor og har i denne stilling på mange måder gjort sig fortjent, men bogen er ikke en beretning om administrationen af universitetets formue i hans tid; dens opgave er at belyse Holbergs skriftsprog, ikke at give et historisk bidrag til hans biografi, men alt, hvad der kan øge vor viden om hans ikke meget kendte privatliv, har værdi.

Det er unødvendigt at anføre, at bogen udgiveteknisk imødekommer alle krav. Derimod savnes en liste over den litteratur, der er benyttet eller har tilknytning til emnet; den ville samtidig være en brugelig bibliografi, men måske har prishensyn forbudt det.

Helge Søgaard

Godthåb-Nûk, 1728-1978 i tekst og billeder. (Nûk 1978). 175 s.

Godthåb kommune har i anledning af byens 250 års jubilæum bedt cheferne (eller de forhenværende chefer) for Godthåbs mange institutioner om at beskrive deres område i forhold til byen. Man får her noget at vide om centraladministrationen, retsvæsenet, sundhedsvæsenet, uddannelserne, avisen, kirken og menighedslivet. Det er meget uensartet. Alle begynder de med Hans Egede, men mens nogle er rent opremsende om personer, tenderer andre mod institutionshistorik, og der bliver således meget lidt Godthåb at relatere det til. GTOs (Grønlands Tekniske Organisation) bidrag om byudviklingen efter 1950 holder sig dog tæt til sit emne og er en udmærket gennemgang. Dog savnes stærkt nogle bykort, for at man kan stedfæste de i teksten omtalte bygninger og projekter.